

ΑΡΧΗ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Πᾶν τὰ λουλούδια κ' ἡ χαρὰ,
Ἄχ ! νάταν κι' ἀλλή μὲν φορά
Πέρα 'ε τὸν κάμπο τὸ σπαρτό^τ
Νὰ παίζαμε κυνηγητό !

Πᾶν ἡ δροσιάς, πᾶν τὰ καλά,
Καὶ θλέπω σύννεφα θολά.
Χειμῶνας πλάκωσε βαρεῖ,
Χειμῶνα κ' ἔχω εἰς τὴν καρδιά.

Πᾶν τὰ τραγούδια κ' οἱ χοροί,
Κι' ως νάρθουν οἱ καλοὶ καιροί,
Ἄχ ! ἐρημιά ! ἄχ ! παγωνιά !
Πῶς θὲ νὰ ζήσω μιὰ χρονιά;

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

Ἐν Αθήναις.

ΣΤΟΡΓΗΣ ΛΟΥΔΟΥΔΙ

Χαρᾶς τραγούδι
Μὴ μοῦ ζητᾶς...
Α.λλὰ λουλούδι
Μὲ μαῆρα φύλλα
Οὐχ τὴ μαυρίλλα
Τῆς συμφορᾶς !

Αὐτὸς θελής τόρο
Γιὰ μονοική,
Ακού τὸν πόρο
Ποῦ θὰ σοῦ εἴπῃ
Τὸ τι μοῦ λείπει
Απὸ τὴ γῆ.

Σ. Ζ. Α. Μουσουργός τις έζητει παρὰ τοῦ συντάκτου
τοῦ παρόντος ποιημάτιου ζημά τι χαροποίεν δύνας
μελοποιήσῃρ, οὗτος δὲ ὑπὸ σοδρᾶς λύπης κα-
τεχόμενος, ως ἵξ τῆς προσφάτου ἀπωλείας χα-
ριτερύτου θυγατρίου του, ηὗτοσχεδίασεν εἰς ἀπάν-
τησιν τὸ ποιημάτιον τοῦτο, διπερ ἡμεῖς περιττὸν
χείνοντες γὰρ αυτήσθμαν τοῖς ἀναγνώσταις ήμῶν,
ἀσμένως ματαρψτέσθμεν εἰς τὴν ἡμέτερον κῆ-
πον, ως θνῶν ἀθρόν καὶ μυροβλήτων ἕκείνων ἀν-
θυλλίων τῶν θλεστανότων ὑπὸ τὴν δόρσου τοῦ
δακρύνου καὶ ὑπὸ τὴν θέρμην τοῦ στεγαγμοῦ ἀ-
γκατυσσομέγνων.

Εἰς κοπελοῦδη
Λάμψι θειᾶ,
Ηλίθ' ἀγγελοῦδη,
Καὶ μοῦ τὸ πῆρε...
Λέν' πῶς τὸ πῆγε
Τοῦ Οὐραροῦ !

Εἰς δρη τρίχω
Πρωτ, πρωτ,
Κι δλος προστίχω
Μήπως προσάλη
Εἰς θεῖα κάλλη
Μὲ τὴν αὐγήν.

Τρέχω εἰς δάσον
Ἐρμα, θονδά,
Μήπως περάσῃ
Λεπτὸς ἀστρο
Καὶ μοῦ τὸ φέρη
Σ τὴν ἀγκαλιά.

Τ' ἀστρα κυντάζω...
Καὶ τὸ ζητῶ
Καὶ ἔξετάζω
Μεσ' τὸ δεγγάρι
Μὴ λάθω χάρι
Καὶ τὸ ιδῶ.

Εἰς τὸ ἀκρογιάλι
Γι' αὐτὸς φωτῶ,
Καὶ σταρ ψάλλῃ
Γλυκὸ ποντάκι
Σ τὸ τραγούδακε
Αὐτὸς ζητῶ...

Κ' ἐνῶ προσμέρω
Νὰ τὸ ιδῶ,
Ἐρ' ανθισμέρο
Κ.λαδάκι σεζέται,
Σδαν ρ' ἀπλογζέται
« Δὲν εἰτ' ἐδῶ. »

Ἐν Κερκύρᾳ.